

TUKORA BALÁZS

XATZA

I.

– Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek, és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a kocsárdi váróteremben, nagycsütörtökön.

A fenti sort (amely tulajdonképpen egy vers részlete, ugye) Sanyi olvasta fel kisszámú, ám lelkes hallgatóságának. Az, hogy a terem hátsó részéből horkolás hallatszott, ne tévesszen meg senkit: a közönség, hogy úgy mondjam, kissé speciális társaság volt –, annyira, hogy ha most velük kezdenék el foglalkozni, abba hagynád az olvasást. Épp ezért egy kicsit ejtem őket, de persze nem határolódom el tőlük, később majd úgyis kiderül, hogy mi nem klappol ezeknél az embereknél, mert anélkül sántítana a történet. Az összejövétel csak azért érdekes, mert ide látogatott el Péter, akiben főhősünket tisztelhetjük, hogy egy megrázó eseményről tudósítsa Dorkát, aki szintén többször feltűnik majd az írásban.

Péter tehát betoppant a felolvasás kellős közepén.

– Ssz...szevasz, Péter! – üdvözölte lelkesen Laci, az egyik (speciális) hallgató, mire Péter a figyelem középpontjába került, pillanatok alatt kiütve Sanyit és kulturális erőfeszítéseit. Sanyi csak a fejét csóválta, rendes tag. Hősünk Dorkához sietett.

– Szia Peti! Mi van? – suttogta Dorka.

– Dextert holtan találták a pincelejáróban. – Hát ez itt a lényeg.

Dexter a számítógép előtt ült. Vissza se tudta volna idézni őt úgy, hogy ne a monitort bámulta volna. Kivéve persze, amikor kiment az italautomatához és aztán szétvetett lábakkal – mint egy rendőr igazoltatás közben –, kezében a műanyagpohárral bámulta a helyiség zűrzavaros rendetlenségét és a számítógépeket.

– Na, mi a répa? – érdeklődött a helyzetről Péter.

– A relativitás-elméleten gondolkozom – válaszolta Dexter, és hátat fordított a forgószékében.

– Ja, bocs. Már megyek is – mondta Péter, és leült. Ennek a hülye Dexternek mindig ilyeneken jár az agya.

– A klasszikus relativitás-elméletben a fénysebesség az abszolútum – magyarázta Dexter. – Ha te elmész nyolcezer fényévre egy csillagtól, akkor a nyolcezer évvel ezelőtti csillagot látod, mert

nem haladhatsz gyorsabban a fénynél. Nyolcezer év, amit nem lehet átugrani. Ha megtennéd, kívül kerülnél az időkúpából. Érted? Az egyfajta időutazás lenne.

Péter megvonta a vállát.

– Ezt már az óvodában is tanítják. Na és?

– Ide figyelj! Ha két pont között véges sebességgel halad az információ, akkor az egyik pont a másiknak csak a múltbéli képét látja, tiszta sor. És ez igaz minden információáramlásra. Valamennyien egy információs időkúpban ülünk, és aki létre tud hozni egy gyorsabb információs közeget, az kívül tud kerülni ezen a kúpon, és lesz ő a király. Na, milyen?

– Súlyos. A Dexter-féle információs relativitás-elmélet!... Egyébként nekem is eszembe jutott egy teória.

– Na mondjad! – nyögte fitymálóan Dexter. Mit akar ez itt?

– De ha elmondom, utána meg kell, hogy öljelek.

– Kretén.

Dexter a képernyő felé fordult. Elterpeszkedett és hátrahajtotta a fejét. Úgy tett, mintha relaxálna, pedig nem. Az adu ász ott lapult a táskájában.

– Megvetted? – kérdezte Péter.

Dexter elvigyorodott. Lehajolt, kotorászott, aztán félig lehunyt szemmel (félig hülyén) Péterre nézett. Egy furcsa korong feküdt a markában.

– Szigorú... – hunyorított elismerően Péter. – Eredeti?

– Made in Taiwan. Kettő pont nullás.

– Acca egy kicsit! Még sosem láttam ilyet.

– Mondd már el, hogy mi az! – lökte félre Pétert türelmetlenül az olvasó.

A két fiú összenézett. – Evvel a koronggal lehet alámerülni a virtuális valóságba. De ne izgulj öreg, ez nem fantasztikus regény! Csak mindennapjaink egy lehetséges kiterjesztéséről van szó. – Péter eltöprengett. – Bár az is igaz, hogy a cselekményt a virtuális valóság történései formálják, nem pedig a szereplők jellemfejlődése...

– És akkor mi van? – nézett Dexter bután.

– Hát hogy esetleg nem elégíti ki az irodalmi igényeit – bökött Péter az olvasó felé.

Dexter megvetően legyintett. A homlokára tapasztotta a lapocskát, aztán elbambult. Péter odalökte magát a gurulós székével és néhányszor elhúzta társa arca előtt a kezét. Semmi. Eltelt egy perc. Csak néha mozdult egyet-egyed. Kettő. Tíz. Péter kezdte unni a dolgot, úgy érezte, kihagyják valamiből.

– Hé, cimbora! – rázta meg Dextert. – Hé, cimbora, bújj már elő a homlokod mögül!

Dexter elrántotta a kezét, feldöntött egy kivágott kólásdobozt, a ceruzák szanaszét gurultak belőle. Fölnézett. Nem igazán tudta, hogy hol van.

- Huh – sóhajtotta bágyadtan.
- Tisztára elszálltál. Leesett a pedál?
- Dexter végre észrevette a másikat.
- Öregem! Ez nagyon sirály!

Két emeletet zuhant. Odafönt dulakodás nyomai látszottak: az erkély üvegkorlátja beroggyanva, talán térdel rohantak neki. A korong nem messze tőle, a fűben feküdt. Péter találta meg, a rendőrök nem is keresték.

Megvizsgálta: az egyik oldalon hologram-matrica, egy chip látszott benne, egész tűrhetően. A másik felén középen egy kis mélyedés valami ragadós anyaggal, ez tartotta meg a homlokon. Körülötte infra-LED szerű, süllyesztett ablakok. Most tök mindegy, mi az az infra-LED, de egyébként olyan kis lámpaszerű izé, a gyengébbek kedvéért.

Péter egy gyors mozdulattal a homlokára nyomta a lapocskát, mielőtt még meggondolná magát. Zúgni kezdett a füle.

– Please, tell me your nickname – hallotta aztán egy meghatározhatatlan helyről. Mármin, hogy adja meg a becenevét, mert a virtuális valóságban ezzel azonosítja magát. Persze, evvel az internetre hajazok, finom párhuzam, prima írás. Hátrapördült, de senki sem volt a szobában. Zavartan állt, csak lassan esett le neki, miről van szó.

– Please, tell me your nickname – szólalt meg ismét a hang tökéletesen ugyanolyan hangsúllyal.

– Pötyi – csúszott ki a száján. De hülye vagyok, gondolta. Dorka nevezte viccből így. Mindegy.

– Would you like to get into the virtual reality hyperspace, or only to attach to the chat-line?

– Nem is tudom, miért ne lehetne ezt egyből magyarul. Semmilyen dramaturgiai szerepe nincs ugyanis. Na jó, bevallom, hogy egy olyan történetet akartam írni, amelynek olvasása közben a klasszikus műveltségűek kapkodják a fejüket, hehe, mert már untam, hogy hülyének néznek, hogy nekem Aphroditéról egy szolárium ugrik be (műborostyánnal körbefuttatott szobaszökőkút, ilyenek). Azt kérdezte a hang, hogy a virtuális valóság terébe kíván-e Péter jutni, vagy csak csevegni óhajt. Mert a koronggal azt is lehet.

– Tessék? Ja... Hyperspace... – nyögte be Péter. Ha lúd, legyen kövér.

Megroggyant a térde. Az asztal sarkában próbált megkapaszkodni, nehogy elterüljön. Álomszerű lett körülötte a szoba, valahogy ott is volt meg nem is. Összefolytak a tárgyak: volt

ugyan szélük, de nem volt határozott harmadik dimenziójuk. Hogy az hogy lehet? Nézd meg a fraktáloknál, buta. Becsukta a szemét. Egy cyber-hölgy állt előtte, a mellei kissé szögletesek voltak a csúcsoknál.

– Please, choose a body in the cloakroom – mutatott jobbra (a hölgy). Á, hagyjuk, tök mindegy, ezentúl írom magyarul és kész, örüljtek.

– Kérlek, válassz magadnak testet a ruhatárban – mutatott jobbra (angolul), hiszen itt minden virtuális, így mindenkinek olyan teste lehet, amelyet szeretne.

Hősünk elámult az elé terülő látványtól. Ezer ruha, illetve nem is csak ruha, komplett testek száz sor és oszlop mátrixában, szédületes. Kiválasztotta a legközelebbit, jó lesz az, gondolta, majd legközelebb kutakodunk egy kicsit. Fehér kezeslábas, tojás fej. Hozzáért.

– Jó mulatást! – integetett a hölgy. Kezdődhet a nagy utazás.

Péter valami parkban ült egy padon, no persze virtuálisan, egyszerűen odapottyant, a fák bámulatos részletességgel kidolgozva, a leghülyébb színekben pompáztak. A távolban egy épület villogott, mint az ócska repülőgép-szimulátorokban. Ha már elhatároztam, hogy ez nem fantasztikus regény, teremtek mai viszonyokat, gondoltam, már elnézést, hogy mindig beleszólok. Mint Wim Wenders a Világ végéigben. Miért kéne a cybertérnek tökéletesnek lenni, nem igaz? Leült néhány szemüveges, akik csak tévében látnak meztelen nőt, és összedobták ezt a virtuális cuccot, persze nőkkel, itt kiélhetik magukat. Dexter is ilyen volt, mint később kiderül, ez nem meglepetés, de ne szaladjunk előre! Ha meg te is ilyen vagy, akkor elárulom, hogy lesznek nők is, de ne kezdj lapozni, mert képek nincsenek. Wim Wenderssel pedig csak fel akartam vágni, naná, csillogtatni félműveltségemet. Mellesleg Pasolinitől is láttam a Disznóólt, de azt igazán nehéz lett volna ide erőltetni.

– Csak nehogy akkor hasaljon el a rendszer, amikor itt vagyok – aggodalmaskodott Péter, de nem igazán. Valahol két fazon társalgott, s bár Péter nem látta őket, mégis pontosan tudta, ki, hol és kivel beszél: a hangnak nem volt felé eső iránya, csak egyetlen, forrás-nyelő, és valahogy színe volt a hangnak, de komolyan, az ember eldobja az agyát!

– Sziasztok rosszcsontok! – kiáltotta jókedvűen. Vidámság áradt szét az ereiben, mint annakidején a Mákos nevű kollégiumi szobatársaméban, miután találkozott egy Túrós nevűvel, és nem vágta első kézből pofon.

– Jópofa neved van – találta el hirtelen Pétert egy hangvektor, mint egy nyílvevő. Macho küldte, aki úgy nézett ki, mint egy macsó. – Várj, mindjárt jövök – folytatta és már ott is termett Péter mellett a semmiből. – Új vagy itt? – tette fel a standard hülye kérdést.

– Épp csak bekukkantottam a cyber-barlang száján – magyarázta Péter. – Naon kotta. Bólogatott macsó, derekasan. Péter végigmérte.

– Jó kis bádíd van, hallod-e! – Röhejes volt, mint egy rajzfilmfigura. – Csehszlovák? Macho kihúzta magát.

– Bírom ezt a testet. Kitalálhatod belőle az egyéniségemet.

– Már az elképzeltet vagy a horpadt hátú valódit? – szemtelenkedett a főhősünk.

– Neked is találhatnánk egy jobbat a ruhatárban. – folytatta Macho szó nélkül. Nem, dehogy, ez hülyeség, szóval úgy folytatta, mint aki meg sem hallotta a fenti mondatot. Egyszer egy kalauz azt mondta be az intercityn, hogy az ajtók a menetrend szerinti bal oldalon nyílnak. A többi utasnak nem esett le. – Valami karakteresebbet, ha érted, mire gondolok. (–tette hozzá Macho.)

– Nem, de boc.

– Úgy értem, ami jobban kifejezi a hogysismondjam... – Macho nem volt a szavak embere. – Ha teszem azt, te bírod a szőke haj, akkor itt is lehet szőke hajad, ilyenek. Érted. Persze én is bírom a műkörmöket, mégsincs, ugye, hehe. De ha mondjuk te egy olyan testet választasz, amin hosszú körmök vannak, akkor mindenki egyből tudja, hogy mi a rajz. Ezért választottam én ezt, ami egyből megmutatja, hogy én ilyen vagyok.

– Na, álljunk meg! – vonta össze Péter a szemöldökét. – Most mi van ezekkel a körmökkel? Már elnézést, de... szóval nem tudtalak most téged ilyen hirtelen dekódolni. Te meleg vagy?

Macho majdnem lefordult a padról.

– Dehogysis! Dehogysis! Hát úgy nézek én ki? Dehogysis! Csak azt akartam mondani, hogy ha te az vagy, aki, akkor ezt kifejezhetnéd valahogy azzal a testtel, amit választasz...

Péter végignézett magán.

– Azt gondolod, hogy én vagyok meleg? Itt ilyen testben jár, aki...

– Jaj, nem ezt mondtam!

– Akkor mondd már el, hogy miről beszélsz, könyörgöm szeretettel!

– Te, izé, lány vagy? Nem derül ki egyértelműen a becenevedből. És szóval a tested is olyan semmilyen...

Besarás! Ez a cyber-nyálhegy itt fel akarta őt csípni. Tiszta gagyi.

– Figyelj, nekem mára elég ebből a kanbuliból – veregette meg a hódolója vállát. Ki akart szállni a képzelt térből, de nem tudta, hogyan. Jobb híján erősen a felébredésre koncentrált. A virtuális valóság filmje akadozni kezdett, Macho mozdulatai különös digitális szemetet hagytak maguk után, mint az amcsiból közvetített kosármecceken. Most pedig ide a végére valami elvontat

kéne írni, lássuk csak. Szétestek a fák, a horizont pengéként szelte ketté ágaikat. Ilyeneket. Vagy ez még jobb: A messzebb álló dolgok elfedték a közeliakat, függőlegessé omlott a vízszintes és Pétert körülölelte a sík. Egy szónak is száz a vége, Péter kinyitotta a szemét.

II.

A Ság-hegyet minden évben megmászta a csapat. Ez egy tanúhegy, dimbes-dombos, de viszonylag sima környéken kinőtt vulkáni kúp, láva-dugóval a tetejében, meg minden, ahogy kell. Tíz-tizenöt kilométeres könnyű túra vezet el hozzá a nyári táborból. Hát igen, most a speciális szereplőinkről lesz egy kis szó (tudod, a lelegején már utaltam rájuk), akik, szóval, semmi különös, olyanok, amilyenek; csak hogy meglegyen a kötelező mélység is a könyvben, ők is emberek, éreznek és hasonlók, ellenpontoszni a virtuális valóság élénk táruló felszínességét, kirekesztő közönyét és még amit el tudsz képzelni. Szóval elindultak Péterék, járdaszegélyről le, járdaszegélyre föl, a domború hátú utakon ellen kellett tartani, mert a tolókocsik (újabbán: kerekesszékek) az árok felé húztak; és ígérem, ahogy tőlem telik, kerülni fogom ezeknek a tárgyakkal a direkt említését, amelyek ugye egyáltalán nem illenek ebbe a felhőtlen szórakoztatást ígérő írásba, csak hát ki kellett mondanom, hogy ezek az emberek ezekben ültek (kivéve persze, akik tolták őket, megdobogtatva a szentimentális olvasók szívét). Csoportok alakultak ki, ha autó jött, kilibasorosodtak, aztán vissza egymás mellé. Fagyai egy faluban, hűsülés a presszó félhomályában, magyar presszó, olasz porfagyai, semmi különös. Képeslapokat vettek, majd kertés házak között haladtak, nem messze tőlük ott magasodott a cél. Enyhe lejtő következett, visszafelé itt lehet majd rodeózni, több száz métert lehet vágózni a kocsikra fel- és leugrálva (már nem annak, aki bennük ül), beérve a többieket vagy éppen leahagyva őket, és ez azért mókás dolog, üljenek is éppen azok abban, amiben. Egy kúthoz értek, artézihez, kanyarban volt, esben. A kanyar után pedig előtűnt a gyilkos lejtő: legalább kétszáz méter, pizok meredek, mocskosul, az ember egyből bepattan a verdájába, de ők nem, mert ők a hőseink. Nekigyürköztek, néhány megtermett klienst többen húztak-toltak, a lejtőt felfelé igyekvők és meg-megállók tarkították teljes hosszában. Gyerünk! A nap hétágra sütött, az utolsó húsz méteren már minek megállni, vert a szíve (Péternek), mint a gőzgép. Az egyenest bezáró kanyarban végre megpihenhetett volna, már többen várakoztak ott a fák hűvös árnyékában, de (és ezt a gyengébb idegzetűek inkább ugorják át) Péter visszament segíteni a lányoknak, akik háromnegyednél jártak és Lajost tolták, aki ugyan nem evett sokat, de a lányok sem ettek sokat. (Lajossal még találkozni fogunk a történetünk során, sőt, kulcsszereplő lesz, ezért jobb odafigyelni rá.) Na, felértek végre. Néhány tucat méterre egy kerthelyiség volt található, oda telepedett le a csapat, mint mindig. A parkoló autók mögött, a fák közt le lehetett látni a síkságra. Apró házak és szántóföldek látszottak (magyar földben magyar búza), utak szeltek át a vidéket. De nehogy azt hidd, hogy ezzel vége, na nem! Fél óra múlva eléggé kipihentnek érezte magát a társaság, hogy az út legnehezebb részét megtegyék. Kis erdei úton kellett a kocsikat fölráncigálni és ölben vinni azokat, akik nem tudtak járni. Meredek földes ösvény, egy darabig

lépcsőként szolgáló fagerendákkal. És tudod, mi a pláne? Hogy a tetőről voltaképp nem lehetett látni semmit, körbefogták a kráter kőbányának használt megmaradt falai. Péternek hirtelen az a gondolat suhant át a fején, hogy ő egyszer regényhős is lehet, és milyen jól fog neki jönni ez az erőfeszítés, ha már összekuszálódna a szálak és erkölcsileg megrendülve kapaszkodót keres valahol a könyv vége felé. Naiv elképzelés, megsúgom, hogy ennek a fejezetnek a tanulságait én magam fogom felhasználni egy párbeszédben, mint frappáns fordulatot, Péternek meg úgy intézem, hogy egészen máshol járjon az esze. Szóval, visszatérve a kirándulás képeihez, az egyik oldalon ott magasodik a láva-dugó, az e fölé emelkedő csúcsra csak a segítők mászhattak fel, felállva a kősziklákra lentről félelmetes látványt nyújtani. Meg is tették, és lentről félelmetes látványt nyújtottak, pedig fent voltak. Egy nagy beton-kereszt is volt még a hegytetőn, legalábbis úgy emlékszem, mert én is jártam ott, kicsit lejjebb, egy elhagyott katonai épület vagy bunker mellett, de lehet, hogy összekeverem egy másik hellyel. Miután mindenki kimozogta magát, szétszóródtak, bámulva a hegy megkövesedett anyagát, a felhőket és a szöcskéket. Péter a fűben hevert Dorka és Lajos társaságában. Dorka okos lány, és a valóságban is létezik, de persze nem Dorkának hívják, elvált és van már két fia, és olyan okosakat tud mondani, hogy az ember hülyének érzi magát.

- Amikor kicsi voltam – mesélte (Dorka) -, álmaimban rendszeresen előjött egy ehhez hasonló hegy... ahogy másztam fölfelé, és már majdnem elértem a peremet, de a hegy homokból volt, és a homok kifolyt az ujjaim közül és én egyre elkeseredettebben küzdöttem, hogy ne csússzak vissza a szakadékba. De az nem is szakadék volt, inkább egy fekete üreg. És a hegy elkezdett szétesni, és egyre szaporodtak körülöttem ezek a lyukak, és én rettegtem attól, mi lesz, ha elnyel a feketeség... A tévében láthattam korábban egy hegymászós jelenetet, a sziklán visszacsúszott a főhős, szerintem az égett belém.

- És végül lezuhantál? – kérdezte Lajos.

- Fölriadtam... Mindig... Szörnyű volt. De az egyik nap elhatároztam, hogy aznap éjjel hagyom magam, engedem, hogy elnyeljen az üreg. Lássuk, mi történik!

- És mi történt?

- Nem történt semmi! Nem haltam meg, nem lett semmi bajom. És attól a naptól kezdve soha többé nem álmodtam ezt. Soha!

Péter felkönyökölt, hallgatta a lányt és elképzelte, hogy egyszer majd elvált lesz és lesz két fia, és akkor is olyan okosakat mond majd, hogy az ember hülyének érzi magát. Dorka elpirult, szeplői vidáman táncoltak a napon.

- Csak néztelek – mondta Péter. Fű csiklandozta, az égen pedig felhők úsztak át.

A helyszínelő technikusok nem találtak idegenektől származó ujjlenyomatokat, Dexternek nem voltak ellenségei, jóformán ismerősei sem. „Nevezett személy önkezével vetette ki magát az ablakon” – állt a jegyzőkönyvben. Péter megtapogatta zsebében a korongot és sóhajtott egyet. Azt sóhajtotta, hogy ha nincs más, hát kénytelen ő maga utánajárni a dolgoknak. Azzal alámerült a másik világba.

Végigjárta a színes mezőt, de nem lelte Dexter nyomát. Elérkezett egy domboldalra, ahol cyber-roncsok kerekei köpték magasba a gyakorlópálya sarát, de senki sem emlékezett rá. Átsétált az extrém sportok paradicsomán, szájtátva ámult a peep-show-k kirakatainak merészségén, a virtuális boltok kínálatán. Bekukkantott a tőzsdére és megcsodálta a Magyar Államvasutak hajdan volt gőzmozdonyait és a kettes számú vágányzár-pótfüzet fennmaradt példányait, végignézte József Attila tragikus halálát, ott volt a kőbányai bögös melléktanszak virtuális koncertjén és a Rolling Stones 1963. szeptember 29-i megérkezésénél a Heathrow repülőtéren. Látta Július Legszebb Modelljét, Georg Raphael talapzat nélkül 59 centiméter magas, pácolt tölgyfa apostolát, amely eredetileg a pozsonyi (Bratislava) Szent Márton-dóm stallumait díszítette, és annak a népszavazásnak az ünnepélyes megkezdését, melynek tétje Kelet-Timor függetlenségének kikiáltása volt, és amely később vérengzésbe torkollott. Belekeveredett a Női Felszabadítási Mozgalom tüntetésébe a születendő gyermek nemét befolyásoló géntechnika ellen, együtt protestált a „rádióamatőrök a világvevő rádiók visszaállításáért” homályos céljaiért, atom-tüntetőkkal járta az üzleti negyedet és végigizgulta a quebec-i püspöki kar szociális bizottsága pasztorális tanulmányának részletes összefoglalása alapján készített misztériumjátékot. Megismerkedett az akusztikai alapokkal, a reforméletmód és természetgyógyászat előnyeivel, a diploma megszerzésének előfeltételeivel fizika tárgykörben és gróf Széchenyi István 1791-től 1860-ig tartó életútjának fontosabb állomásaival. Virtuális kaszinókban, kiváló genetikai háttérrel rendelkező lovak és elképzelhetetlenül-cikin-kinéző-izék versenyén, könyvtárakban, múzeumokban, színházakban fordult meg, látta Leonardo szellemes találmányait, mindhiába. New York és Párizs utcáin barangolt, piramisokat és százezer tonnás tengerjárókat bámult, ott volt, amikor óriási amőbák támadtak rá az emberiségre, kiszívva fejük tartalmát, látta sejtmagjuk lüktetését.

– Egyfajta lehetőséget jelent az, ha kiindulópontként elfogadjuk a film primér fabulája által szegmentált filmi jelentőket (még ha később ezeket destruáljuk is), de azok szerveződését egy magasabb szinten megvalósított narráció elemeivé tesszük – kapta a tanácsot egy szakállastól, de ez sem segített rajta.

El volt veszve, kihúzták a dugót. Betámolygott egy virtuális lakodalomba, leült egy padra és punnyadt egy kicsit.

– Szeva! – üdvözölte a mellette iszogató fiút úgy öt perc elteltével. – Leülhettek?

– Szia! – köszönt a fiú, akit mondjuk Winnie-nek nevezek el, pusztán a dialógus megfogalmazásának könnyítése végett. – Nem, de maradj csak!

(Péter) rendelt egy pohárral valami higanyszerű csokisból.

– Jó a buli? – kérdezte új ismerősét.

– Bombasztikus! Rég nem ráztam ilyen jót.

Nem messze tőlük ott ropta a táncot a menyasszony egy úrral. Valódi virtuális zenekar játszott, már amennyire valódi lehet egy virtuális zenekar.

– Nincs szerencsém, a szerelemben nincs szerencsém – fújta a szintetizátoros (már nem a trombitáján, hanem a száján) –, mert soha-soha nem szerettem, csak olyat, aki tönkretett.

Péter hallgatta a zenekart és közben a táncolókat nézte. Klassz volt. Ha neked nem tetszik a báli zene, gondold valami másra, hogy klassz legyen. Most úgysem következnek fontos részek, nyugodtan elkalandozhatsz. Majd szólok, ha ide kell figyelni.

– Menj, ne sajnálj! Az én bajom, ha már meguntál, s a te bajod, ha majd utólag az ideáloed én leszek.

Vidám fiatalok járták, sokan új testet kölcsönöztek maguknak, tollas alakok és anyagmintázatúak, öblös fotelok, emeletes házak, rajzfilmfigurák és pirítós kenyerek fogták egymás kezét, mancsát, morzsáját vagy antennáját, pörögtek, forogtak, és hangos énekkel kísérték a zenekart. Péterre átragadt a fergeteges hangulat.

– Nézzetek meg jobban, mi van furcsa rajtam! Mondjátok meg, mi baj van velem!

A szomszéd asztaloknál ülők felkapták a fejüket. Hoppá, úgy tűnik ez kihallatszott. Péter a vállai közé húzta a fejét.

– Ha én itt gondolok valamit, az mindig hallható, vagy a képzeletbeli virtuális beszéd mögött van még egy gondolati szint? – kérdezte tőlem.

– Ne bonyolódjunk bele! – válaszoltam. – Az előbbit valahogy hallották, próbálj jobban odafigyelni!

– Kösz, nagyon megnyugtattál...

Kicsit kizökkentette Pétert az iménti párbeszéd, bocs, ez az én hibám, elkalandoztam. Üldögélt, figyelt és hallgatott. Összeszedte magát, mert tudta, hogy most fontos részek következnek. A következő kérdéssel fordult Winnie-hez:

– Egy Dexter nevű fiú után nyomozok, nem ismered?

– Az angyalt kérdezted már?

– Miért, ki az az angyal?

– Te még új vagy itt, mi? – (Standard hülye kérdés.) – Az angyal itt repdes fölöttünk. Mindent lát és mindent hall.

Péter nagyon bután nézhetett.

– Egy keresőgép – világosította fel a fiú. – Angel a fantázianeve. Ha valakit vagy valamit keresel, csak azt kell mondanod: Angel, Dextert keresem. Persze angolul. És akkor ő odaröpít.

– Aha. És hol találom meg ezt az angyalt?

– Nem mindegy? – kérdezte Winnie.

– Végül is.

Na, mégsem volt olyan haszontalan ez a mai nap. Péternek helyrezökkent a hangulata.

– Winnie, te nagyszerű ember vagy! – kiáltotta. – Igyunk pertut!

Megragadták poharaikat és koccintottak.

– Engedje meg, hogy ezután magázzam önt! – szólt ünnepélyesen. Közben a bejárat előtt hőszűket már új kalandok várták.

Dexter a monitor előtt ült, mint mindig. A változást csak a korong jelentette a homlokán, már tisztára rágyógyult. Nem szállt el a virtualitás valóságába, csak csevegett: színes, becenevekkal felcímkézett hangok cikáztak a fejében. Épp az egyik szervert búvólte. Dexter tisztos foglalkozását tekintve rendszergazda volt, (tehát) utálta a munkaköri leírásában foglaltakat és imádta a munkáját. Nem, ez nem ellentmondás. Elege volt az ostoba kérdésekkel bombázó neoprimitív userekből, a kipunnyadt festékhengerekből és koszos egerekből, az elfelejtett jelszókból, az okoskodó, patkómágnésből központi egységet buheráló lammerokból. Imádta viszont, az ölében ringatta és becézgette a rá bízott számítógépeket és azokat a vasakat, amelyeket pusztán szerelemből, otthonról hozott alkatrészekkel spékelve ő szögelt össze. Éveken át képes volt egy tökéletesen működő szervert újabb és újabb problémákat találni, majd megoldani őket. Egy idő óta (a korong megvásárlása óta, ne kerteljünk) a cég munkatársaival inkább csak Péter tartotta a kapcsolatot. Őt jobban érdekelték az aktuálisan nyomatott hype-ok, a multimédiás cégek hírei, a grafikus- és audio-cuccok, vagyis a számítástechnika populáris oldala. Dexter mélységesen megvetette a grafikus felületeket, és ha ismersz ilyen rendszergazdát, akkor tudod, miről van szó, és egyetlen további kérdésed sincs Dexterrel kapcsolatban.

– Figyelj, ideje, hogy tegyünk valamit az arcunk mögé – javasolta Péter. Dexternek csak a válla mozdult följebb. Ez valami olyasmit jelentett, hogy oké, én is kajás vagyok, de nem lehet mindent csak úgy itt hagyni, egy perc, bár nem tudom, megéri-e egyáltalán ez a macera a szénhidrátokkal pont most.

Péter a Trenoba ment volna, ott klasszisokkal a legrulezebb a pizza, de ezt a luxust sajnos nem engedheti meg magának mindig az ember. Dexter szerint a rulezt, bár a nyelvtani szabályok

megengedik, nem lehet tovább fokozni, mert az már eleve a felsőfok jelzője, de mindegy. Hónap vége van, most kapták meg az elmaradt étkezési jegyeket, és ezt a kivételes alkalmat rendszerint valamelyik gyorséttermi hálózat meglátogatásával szokták megünnepelni, ahol beváltják az utalványokat. A McDonald's-ot Péter unta már egy kicsit, pontosabban a Big Mac tetején lévő uborka ízét unta, a többi hamburger pedig bullshit, legyünk igazságosak. A krumpli viszont király, sokkal jobb, mint a Burger Kingben, ahol valahogy szárazabb, vékony, és mittudomén, hülyén hangzik, de szögletesebb. A Country-whopper viszont magasan veri a Mac-et és még a sima Whopper is kajából ott van. A mai alkalommal a krumpli győzött.

– Tudod, mi a kényszeres viselkedés legtisztább esete? – kérdezte Dexter az utcán, avval a fontoskodó képpel, amit akkor vág, ha hülyeségeket kezd el magyarázni. – Tanítani lehetne a pszichológián. Figyeld meg, ha bemész a Mekibe és kérsz egy menüt kólával, utána az eladó csaj tuti megkérdezi, hogy milyen üdítővel kéred. Figyeld csak meg! Tízből kilencszer bejön. Ilyenkor legszívesebben leköpném magam, hogy én is ehhez a fajhoz tartozom. (Az emberiséghez, de ne sértődjön meg senki!)

Bár dél volt, mégsem voltak sokan. Péter gyakorlott pillantásokkal mérte fel a terepet: az öthat sorbanálló jórészt horizontálisan adott tömeget, ami jó jel, kettőnél többen sehol sem vártak egy pénztárra. Igyekezett elkerülni a csigabajnok eladókat és a megtévesztően magányos szülőket, akik képesek az orra előtt egy falka hátul megbúvó gyereknek Happy Mealt rendelni. A legszélső kasszát választotta, úgy, hogy még odaférjen a mellette levőhöz is, ha úgy adódik, ám Dexter beállt mellé, leszűkítve a lehetőségeket. A Dexter előtt álló fazon csak egyetlen üdítőt kért, neki volt szerencséje (mármint Dexternek). Nemsokára oda is léphetett a pulthoz.

– Egy Big Mac menüt kérnék kólával – mondta Dexter, külön kihangsúlyozva minden egyes szót. Az eladó lány átlagosnak tűnt, csak a szeme volt zavarba ejtően világos. Dexter elkapta a tekintetét, mert csak a szája volt nagy, aliből Péterre nézett (sokatmondóan). A lány valamit pötyögött a pénztárgépbe, gondosan benyomva minden egyes billentyűt. Főlnézett.

– És milyen üdítővel kéred? – kérdezte. Dexter eltakarta az arcát, zokogást mímelt. Lehúzta arcáról a kezét, és mint a hülyékre, úgy nézett a lányra.

– Kólával. De már mondtam.

A lány elővette a legzavarbaejtőbb tekintetét. Dexter kitarzott és az arcán marasztotta a fölényes kifejezést, de már nyúlként kuporgott a koponyája leghátsó zugában. Péter inkább elfordult.

– Nem értem, hogy valakinek csak ennyi esze legyen – mondta Dexter ismét magabiztosan, eltávolodván a pulttól. A terem végébe mentek, az utolsó asztalhoz. Péter ült a falnak háttal, Dexter kibámult az ablakon.

– Egyszerűen nincs igényük az embereknek a gondolkozásra – magyarázta tovább. – Egyszer elvert a sors egy egyházi találkozóra, én csináltam a beléptető rendszert. Voltak ott vagy ötezren és három napig tartott, már piszkosul rühelltem. A legvégén aztán azt mondta a pap: – Dexter hangja ájtatoskodóvá emelkedett. – Köszönjük meg Urunknak, hogy békében megfértünk egymással! – majd visszatért a saját tónusába. – Köszönjük meg Urunknak, hogy nem vertük össze egymást, hülyék. Azt hittem, mindjárt elkaparom magam! ÉN nem nyomtam be egyet a legközelebb állónak, ÉN, pedig szívesen megtettem volna, láttad volna a képét! Egyszerűen kiirtják az emberből az önálló gondolkozást! És tudod, miért van ez? Mert mindig, mindenre van válaszuk, Jézus erről így gondolkodott, hát te is így gondolkodj, Jézus ezt cselekedte, hát te is így cselekedjél, mert Jézus mellett te egy kretén vagy, mindörökké, ámen.

– Azért ne légy olyan magabiztos, Dexter! Te sem véletlenül ülsz itt a mekiben ahelyett, hogy a menzán nyomatnád befelé a mekzsír menüt százhuszért. – (utalt Péter Dexter konformizmusára, vagyis hogy ő meg a reklámokat követi birkaként. Ezt magamnak írtam le, mert újraolvasva mindig el kell gondolkodnom azon, hogy mit is akart evvel Péter mondani.)

– Tudod, honnan lehet felismerni a vallásosokat? – folytatta Dexter, figyelmen kívül hagyva Péter megjegyzését. – Ha már róluk van szó, de ne hidd, hogy utálok őket. Tök komolyan, most nem viccelek, kilencvenkilenc százalékban biztos módszer, de tényleg, figyelj csak meg! Arról, hogy ha valamin gondolkodniuk kell, mindig komoly képet vágnak. Ha az ember valami elvontról kezd beszélni egy vallásosnak, az egyből vasárnapi arckifejezést ölt, komolyan. Ezt nem rosszindulatból mondom.

– Persze, de azért visszavehetnél már az arcodból egy kicsit. – Nem lehet kibírni ezt a Dextert, ha egyszer bepörög. Ilyenkor önmagával kéne összezárn.

– De most figyelj, nincs igazam?...

– Ejtsük a témát, jó? Tudod mit, menj oda a tükörhöz és csókold magad homlokod!

Szótlanul ettek. Péter kiborította a maradék krumplikat a tálcára, onnan szedegette fel őket. A kóla íze vízzé vált, a jégkockák már ott zörögtek a műanyagpohár fenekén. Lassan felálltak, a tálcákat az alkalmazottaknak hagyva hátra. Nyomottnak ígérkezett a délután, az utca hangjai tompák és mégis hangosabbak a megszokottnál. Fél ötig még húzni kell az igát.

III.

– Szia Angyal! Egy Dexter nevű fiút keresek. – (Tudod, Péter és a keresőgép, ugrottunk az időben és most a virtuális világban vagyunk.)

– Melyikük érdekel? – kérdezett vissza az Angyal mindenhonnan (persze angolul, valami miatt fontos ez nekem). – Négy Dexter nevű felhasználót ismerek.

– Figyelj, Angyal! – Péter összevonta a szemöldökét. – Ugye te mindent láatsz és mindent hallasz?

– Ez így van.

– Akkor úgymint tudod, kiről van szó. Minek kérdezel ilyen hülyét?

– „Mert csak te vagy itt, főnök...” – idézte Angyal a rendőrviccet.

– Ha, ha, ha. Mindjárt megszakadok a röhögéstől.

– Oké, tényleg tudom, kire gondolsz. Meg akarod látogatni virtuális otthonát?

– Naná!

– Készülj fel, odaröptelek.

A következő pillanatban egy hipermodern (rajzolt) laboratórium magasodott Péter fölé, gigantikus méretekben: atomreaktorok, intergalaktikus kiemelő bizgentyű izék, részecske-buherátorok és termonukleáris szeparátor tömb-akármik, generátor hegyek és transzformátor völgyek, génmanipulátorok és szoláris kvazár-analizátorok, számítógép-totemoszlopok és mindenféle cuccosok a pásztázó elektronmikroszkóptól kezdve hydro-mechanikus ketyeréken keresztül egészen a fuzzy-neurális evolúció-szimulátorokig, ha léteznek olyanok. Dexter ugyanis egy rajzfilmfiguráról kapta gúnynevét, egy kis tökalsóról a Cartoon Networkön, akinek volt egy ilyen laborja és fizikai zseni volt, pedig a mi Dexterünk nem is volt olyan okos (csak úgy tett).

Szerintem uncsi lenne Pétert végigkísérni a helyiségen, amint személyes tárgyakat keres, de nem talál, apró jel, titkos ajtó, kettényíló, lesüllyedő, szertefoszló számítógép, kongó fal, rejtett üreg után kutatva. A lényeg az, hogy hősünk végül eljutott Dexter titkos szobájába (egy zseniális meglátás révén, találj ki egy ilyet, hogy büszke lehessél magadra), a szoba ajtaját pedig négy logikai lépésben nyitotta ki, telefonos segítség nélkül.

– Üdvözöllek a Való Világban – érezte a tarkóján a villogó feliratot. Dexter valódi világában! Egy pillanatig habozott: a mai napon belép Dexter koponyájának széles deszkája mögé és kutakodni fog a magánéletében, ledőlnek a tabuk és Dexter arcizmainak paravánja. Na és? A fiút már kiterítették, mint a veszett kutyát. A bejárat automatikusan becsukódott mögötte, szkafandere hangszórójában az utolsó földi rádióhullámok is elenyésztek.

A szobában nem volt más (a csupasz falakon kívül, írhatnám, de azok nem a szobában voltak), csak egy nő és egy páncélos lovag, ló nélkül, mozdulatlanok. Mert itt vannak a nők, nem felejtettem el, nemsokára pikáns jelenetnek lehetünk tanúi. A túlsó falnál álltak ők ketten, Péterrel szemben. Közelebb ment hozzájuk és alaposan szemügyre vette őket. A nő persze, tapintatosan fogalmazva, feltűnően csinos volt (a lovagot most hagyjuk). Megbökdöste a mutatójával.

Az első érintésnél vörös selyemmé változtak a falak, blop, a második érintésnél Hédi (így hívták a cybergumibabát) mélyen Péter szemébe nézett.

– Petya! – suttopta Hédi. Megkerülte az ott termett ágyat, mert hirtelenjében egy ágy is termett ott, blop.

– Hölgyem... – kezdte zavartan Péter, aztán jobbnak látta általvetődni a fekvőalkalmatosságon. Mit izél itt ez a Péter, kettýintse meg, ha már volt szerencséje egy ilyen szituációba csöppenni, ismerlek, olvasó! Tudod mit, inkább berakok ide egy linket: <http://www.hatalmasdudak.com>, elnézést, ha csalódást okoztam.

Hédi mellett türelmesen várakozott a lovag. Péter fejcsóválva közelítette az ujját feléje. (Az előbbi témát szemérmesen ejtettük.) Körméről ioncsatornák nyíltak és szikrázó elektromosság csapott a vas szél csiszolta mezejére. Vagyis hozzáért, bocs.

Egy lovagterembe röppent, amelyet súlyos kőoszlopok szegélyeztek. Középkoriasra dizájnolták, lobogó fáklyákkal, páncélkonzervekkel. Rengeteg zászló, nagyrészt vörösek, csíkosak, fehér körösek fekete szimbólumokkal, tudod, fájin nyilacskákkal meg fogaskerekkel, alattuk pedig vidám tüsihajúak üldögéltek.

Ej, Dexter, szerencsétlen hülye. Mibe keveredtél? Pétert vizslatták értetlenül, mint aki akkora disznóságot csinált, hogy attól a férfiembernek feltétlen leáll az agya. Naná, hogy egy nő mozdult először, mert néhányan ők is szerepeltek itt, egy lány pontosabban, aki nem passzolt a képbe. Csinos volt, ám nem feltűnő jelenség, korban és alkatban hősünkhöz illő. Jegyezzék meg a kedves olvasók!

– Ez egy zárt ülés – tájékoztatta Pétert. – A nyilvános előadások csütörtökönként vannak, most nem maradhatsz itt. Ötkor gyere, ha érdekel a dolog.

Azzal Péter kipenderült a lovagteremből.

Elérkezett az ügyfélfogadás ideje. Klárrika bekopogtatott a számítógépközpont ajtaján. Nem érkezett válasz, benyitott hát. Irdatlan rendetlenség fogadta a fehér falak között: nem-szeretem-számítógépek, nem-értem-képernyők, nem-tudom-hogy-fénymásoló-gép. Szőke nő, mondhatnánk,

pedig nem, Klárrika az információs társadalom vesztese, azelőtt titkárnő volt, de ma már nincsenek titkárnők, csak manager-asszisztensek és ügyvivő szakértők, visszahullott hát a szőke nő kategóriába, pedig egyszer majdnem felvételt nyert műköröm-építő szakra. Dexter trónolt a szemétdomb tetején, neki háttal, elmerülve a munkájában. Megállt mellette, zavartan nézte a monitoron felbukkanó betűket. Egy telefon csörgött, Dexter rá se hederített. Klárrika számolta a csöngéseket, ő ötig szokott várni, utána veszi csak föl. Ha addig leteszik, akkor nem lehet annyira fontos. Hat után hallgatott el a telefon, majd egy másik szólalt meg. A másik vonalon is megpróbálják, gondolta Klárrika. A horoszkópjában az áll, hogy önálló tapasztalatszerzés során ismeri meg a világot.

– Ki az már? – üvöltötte Dexter és fölemelte kissé a készüléket, hogy lássa a kijelzőjét, de az éppen elhallgatott és eltűnt a hívó kódja. Nem is bánta. Ekkor pillantotta meg Klárrikát. Feléje pörgött a forgószekében, karba tette a kezét és várt. Klárrika érdeklődve nézegette a homlokára tapadt korongot. Nem voltak egy hullámhosszon.

– Na? Na? – fejezte ki Dexter fejrángatása. Klárrika észbe kapott és elmondta panaszát.

– Elfelejtettem a jelszó nevemet – mondta félénken.

Dexter végtelenül értetlen arckifejezéssel kérdezett vissza.

– Mit felejtettél el?

– A jelszó nevemet – ismételte Klárrika.

Dexter fontoskodva folytatta.

– Na várj, most pontosítsunk valamit. Olyan, hogy jelszó név, olyan nincs. A hálózati felhasználói azonosítóról beszélsz – Klárrika bólogatott –, vagy a passwordödről?

– Igen – válaszolta.

– Mi igen, mi igen?! – csattant föl Dexter ingerülten. Péter ebben a pillanatban lépett be a szobába. Egy pillantással felmérte a helyzetet.

– A jelszó nevemet – suttogta Klárrika.

– Ide figyelj! – nézett rá Dexter, az előtte kapirgáló tyúkra. – Ismételten mondom: olyan, hogy jelszó név, olyan nincs. Hogyha...

– Figyelj, Dexter! Ne arcolj már annyit! Pontosan tudod, hogy miről van szó – szólt rá Péter nyugodtan.

Dexter szó nélkül a képernyő felé fordult, és új jelszót adott Klárrikának, mert pontosan tudta, hogy azt felejtette el. – Egykettőháromnégyöt – mondta végül. Klárrika kérdően tekintett Péterre.

– Egy kettő három négy öt, ezt kell beírnod, itt fönt a számoknál. – Péter megmutatta neki a billentyűzetet. – De ez csak ideiglenes, utána egyből kér egy új jelszót, amit neked kell kitalálnod.

– Igen, igen, abban már segít a Gyula – bólogatott hálásan Klárika. Dexter erre teljesen megfeküdt.

– Istenem, miért nem eszet adtál ennek a tyúknak mellek helyett? – sziszegte a foga között (érthetően). Persze csak a hátát mutatta a másik kettőnek.

Péter bocsánatkérően Klárikára nézett, aki lehajtott fővel kisietett.

– Ez azért durva volt, Dexter – mondta Péter. – Nem tudom, hanyagolnod kéne egy kis időre azt a korongot. Hiába kommunikálsz az egész világgal, mégis szűkül befelé az agyad.

Dexterben – mint hogyha valaki A-t füttyül a gitárjának, akkor rezegni kezd az A húr –, benne is megszólalt valami, ez látszott rajta. Becsukta a szemét és hallgatta a távoli hangokat.

A nagyvárostól (ahol hőszünk lakott) nem messze, egy kicsiny faluban állt az intézet (ahol, hogy úgy mondjam, kicsit másfilyen hőszünk laktak) vendégháza. Helyközi járáttal fél óra, Péter éppen ide tartott, hogy részt vegyen egy vidámnak ígérkező kiránduláson. Csak késve érkezett meg, egyedül Lajost találta otthon, aki a ház árnyékában várakozott. Lajos már bemutatkozott egy másik kirándulás alkalmával, akkor egy egészen rövid mondatot adtam csak a szájába, ám megjegyeztem azt is, hogy nagyobb szerepet szánok neki a későbbiekben. Hát most elérkezett az ideje, és pillanatokon belül meg is fog szólalni. A többiek még nem jártak túl messze, ha kicsit kilépnek, simán utolérík őket.

– Na, Lajoskám? Mehetünk? Semmi probléma?

– Az az én problémám, Péter, hogy már negyedik napja nincsen székletem – válaszolta Lajos.

– Most nekem sincs, de majd adok, ha visszajövünk – szellemeskedett Péter, mire Lajos látóterében felperzselődött néhány fücsomó. Péter kitolta őt a kapun. Elindultak a falu alsó vége felé.

– A Dorka nem jött el? – forgatta a fejét Lajos. – Én mondtam a Picurnak, hogy vele szeretnék menni, de ő már másnak elígérkezett. Majd ha utolérjük őket, tolj oda hozzá Péterkém, jó?

Péter bólintott. Ma nem ő itt a favorit. Enyhe lejtő következett, ideális terep egy kis vágtához: hőszünk szaladásra gyorsított, és önfeledten ugrabugrált föl a verdára és le onnan, kanyarodott, korrigált meg ilyenek. Kutyák ugatták őket a kerítések mögöl. Csak Lajos vágott továbbra is fapofát.

– Kőkemény versenyző – gondolták a kutyák. Elérték a lejtő végét. Péter leugrott és szökellt néhány tucatot a kocsí tempójában, majd sétára váltott.

– Emmá tiszta kettőhúsz vót! – lelkenedett, ám társának nem akart jobb kedve kerekedni. Egy darabig szótlánul mentek a hosszú főútcán. Lassan kiértek a rétre.

– Soká érjük utol őket? – fanyalgott Lajos. A nyakát nyújtogatta.

– Ott lapulnak valamelyik domb mögött.

Ismét összesűrűsödött a csend. Izzó aszfalt, napraforgó. Balra egy homokos mellékút tűnt el táblában, kerékközét felverte a gaz, csak hogy írjak valamit.

– Figyelj, elővennéd a napszemüvegemet onnan a táskámból, ott van az oldalsó zsebében, legyél olyan szíves.

Ócska kis mondat, nem? Még egy brazil szappanoperába se menne el töltelkszövegnek. Hogy itten mégis miért? Mert a táskából (a napszemüveggel együtt) egy korong került elő! (Majd látni fogjuk, hogy a fenti, jelentéktelennek tűnő mondat döntően befolyásolja a történet alakulását, s talán mondanom sem kell, hogy ez a káoszelmélet megfelelő fejezeteivel összevetve csak megerősíti a mű posztmodernben való kategorizálását. Lásd még: Szerb Antal, Pendragon legenda) Péter teljesen lepadlózott.

– Ez nem igaz! Honnan van neked ez? – Fejében a virtuális lagzi képei villantak fel. Hihetetlen, hogy Lajos is ott lehetett közöttük, Winnie, a fergeteg, egy ötemeletes izomhegy, maga Don Juan. – Ki vagy te a virtuális valóságban? Tudod, hogy én is bekukkantok néha oda? Ez szédületes!

– Te csak ne akard megtudni, hogy ki vagyok én ott, jó? – csattant föl Lajos hangja, kizökkentve kedélyes állapotából és enyhe rosszállással töltve el az olvasót. – Én ott egy normális ember vagyok, nem egy nyomorult varangy...

– Figyelj, Lajos....

– Te nem tudod, hogy velem hogy kicsesztek! Mit érdekel, hogy ki vagyok én ott? Ott nekem nincs testem és semmi közöm ehhez a világhoz!

– Nyugodj meg! Tényleg csak kíváncsi voltam. – Eltöprengett. – Tudom, hogy ez nem ér semmit... De ne hidd, hogy mi olyan tökéletesek vagyunk ebben a világban. Nem ez a lényeg. Elmesélek neked valamit. Tudományos kísérletek igazolták, hogy a férfiak a legjobb génállományú nőkhöz vonzódnak, ezért kedvelik a homokóra alakú nőket. Tiszta sor. A magazinok tele vannak ezzel. És hogy a nőket pedig a széles állkapocs vonzza, mert a széles állkapocs a férfi hormonok hatása, és ők már az első pillantással a génjeinket fürkészik, csak nem tudnak róla. Tudod, mit jelent ez? Kéthavonta leadja a Nők Lapja, tuti fix. Egész egyszerűen annyit, hogy aki nem tökéletes, az hibás, az csak egy statiszta, a szép és vonzó emberek közötti kitöltő anyag, és örüljön, hogy lyuk van a fenekén! Gondolj csak bele! Naponta tíz tonnával nyomják az agyamba, hogy én mekkora nulla vagyok. És akkor mi van? Itt van mellettünk ez a rét, alattunk porzik az aszfalt és mindjárt utolérjük a többieket, mert nyár van, és ők meg tudják, hogy mindjárt utolérjük őket mert nyár van és kirándulunk meg minden.

A férfira némiképp hatott a sok beszéd, legalábbis már nem kiabált.

– Mindjárt utolérjük Picurt.

Lajos Picurra gondolt.

– Jaj, Picur, kicsi csillagom! – sóhajtott, és mellettük volt a rét és alattuk pedig porzott az aszfalt és utolérték a többieket. Nyár volt, kirándultak meg minden.

Csütörtökre esős időt jósoltak a dobozlakók, épp megfelelőt egy kis virtuális időtöltéshez. Péter a munka után gyorsan hazabuszozott, nem akart lekésni Dexter titokzatos társaságának a bulijáról. Rutinosan mozgott már a virtuális térben, Dexter Világából egyből a lovagterembe ugrott. Mire megérkezett, a helyiség zsúfolásig megtelt. Érdekes, hogy a terem elejében a legtöbb fazon kigyúrt testtel rendelkezett, eléggé gagyi volt, mintha minimum a Ben Hurból pottyantak volna ide. Biztos ők a zártkörű tagok. A lány után kutatott Péter (akivel a múltkor beszélt), és rá is lelt néhány kalapácsfejű társaságában, majdnem legelöl. Ő is észrevette Pétert, és (ahogy mondani szokás) elébe sietett.

– Az az igazság – mesélte a lánynak az egyik beltág az imént –, hogy engem nem tudnak érdekelni a hétköznapi problémák. Olyannyira mások a gondolataim, hogy sokszor nem veszem észre a külsőségek mögött meghúzódó puritán tartalmat, nem tudom, érted-e? – kérdezte tőle. Hát ezért sietett Péter elé.

– Bocsánat, megigazítom a nyakkendődet... – szólt hozzá köszönés helyett, és megbirizgálta a két kulcscsontja közötti nem is tudom milyen csontját, mire plakk, hősünk megizmosodott, mintha génkezelték volna. Hű, hát ez mi volt, lepődött meg Péter, csak azért nem egy újabb bekezdésben rendes gondolatjellel, mert egészen gyorsan mondta ezt, és a történetünk szempontjából egyébként is jelentéktelen epizódról van szó. Női praktika, válaszolta a lány.

Zsuzsának hívták, a naptárból vettem épp ezt a frappáns nevet. Helyet szorítottak kettejüknek az egyik szélső asztalnál. Egyelőre nem válhattak több szót, a nagyfőnök lépett fel az emelvényre, zömök, tökkopasz ember (tarkóredőkkel). A szokásos ováció elmaradt, úgy tűnt, az itt nem tré, csak hátulról érkezett némi taps a tájékozatlanok soraiból. Lehet, hogy helyenként túl szűkszavú vagyok, de szerintem a beszéd helyett bőven elég lesz a társaság alapszabályából egy részlet. Az internetről töltöttem le egyébként, és csak a csoportosulás nevét változtattam meg, nehogy egyszer ismeretlenekkel kelljen társalognom a témáról egy félreeső helyen.

KARD SZELLEME SZÖVETSÉG

(TRADITIONALIS ULTRAEXTROCONSERVATIV IMPERIO-MONARCHISTA ÉS
MONARCHO-LEGITIMISTA EGYSÉG-FRONT) IDEOLÓGIAI ALAPJAI

A 'Kard Szelleme Szövetség' (Traditionalis Ultradextroconservativ Imperio-Monarchista és Monarcho-Legitimista Egység-Front) - a továbbiakban röviden: 'Szövetség'- egyértelműen és kifejezetten metapolitica-i indíttatású, de a politica-i sphaerá-ban is megnyilvánulni szándékozó, lényegileg párt- és pártokfeletti, ám némely tekintetben pártszerű vonásokat mutató, arcvonal-jellegű mozgalmi szövetség.

2, Ultrajobboldaliság

A 'Szövetség' szélsőjobbboldalisága az ultrajobbboldaliság értelmében felfogott szélsőjobbboldaliság. Ennek megfelelően - 'elitisticus', végletesen 'aristocraticus', 'exclusiv', 'meritocraticus', 'androcraticus', radicaliter conservativ eszmék hordozója és repraesentans-a.

3, Conservativitas

A 'Szövetség' 'ultradextroconservativ' conservativitas-a és conservativismus-a gyökeresen és messzemenően különbözik a 'conservativitas conservativa quasi-dextra conventionalis'-tól, amellyel szemben nem egy tekintetben elutasító, s amely helyett a 'conservativitas conservatrix ultradextra traditionalis' teljesmértékű igénylése mellett foglal állást.

Nem, egy csöppet sem csodálkozott Péter, hogy Dexter ebbe a társaságba keveredett. Dextert, akinek udvariasságból a számítógép-zseni jelzővel kedveskedtek, ám a legtöbben csak számítógép-buzinak tartották, megbabonázta a fenti szöveg. Bár fogalma sem volt az értelméről, mégis úgy nem volt fogalma, mint ahogy a billentyűzetbe pötyögő véglényeknek az ő titokzatos szakterületéről. Magáénak érezte ennek a művelt intelligenciának a magányos felsőbbrendűségét. A csoport ideológusa melleleg egy elég jellegzetes fazon, tudod, aki a legjobb buliban is csak a történelemtől beszél, és ha megkérdezed, hogy milyen volt aznap a kaja, ő áhítatos képet vág és belebonyolódik a második világháborús hadműveletek legapróbb részleteibe, aztán lebunkóz, ha kineveted. A csoport legnagyobb részét persze a militaristák adták, a fekete suhogósoktól kezdve a terepgatyásokon át a magevőkig, közülük kettőt ismertem életemben, hajlamosak egy hálósákban valami lapostetőre költözni, hogy végül egy pszichológus szedje le őket onnan.

Nem tartott túl soká a virtuális nagygyűlés, és nem is volt olyan nagy durranás. A lovagteremben gáz lett volna Dexterről kérdezősködni, beszélgetésre sem a legalkalmasabb, hősünk sétára hívta hát Zsuzsát, szabadon választott helyszínre. Ő Szentpétervárt választotta angol feliratokkal, Fuji hegy és szabadságszobor nélkül, pedig benne voltak az opciókban.

– Hogy kerülsz te ezek közé? – kérdezte Péter a lányt. – Nagyon nem passzolsz a képbe. Remélem, evvel nem sértettelek meg.

– Nem, ne félj, belülről sem vagyok bőrfejű. Szociológiát tanulok, és a diplomamunkámhoz gyűjtök anyagot. A virtuális szerveződések gyökereit vizsgálom.

– Aha. Nem inkább a virtuális gyökerek szerveződését?

– Hát igen – nevetett Zsuzsa. – Úgy is mondhatnánk. És te ki vagy? Elég nagy felzúdulást keltettél a hirtelen megjelenéseddel. Tudod, hogy egy titkos ülésre pottyantál? Nekem mélyen megtisztelve kellett érezni magamat, hogy egyáltalán ott lehettem. A társaságnak szigorú jogosultsági rendszere van, teneked egyszerűen nem szabadott volna megjelened. Rést ütöttél a számítógépes védelmi rendszeren.

– Ejha! Nem direkt csináltam. Tulajdonképpen egy ismerősöm nyomát kutatom, az ő rejtett szobájából repültem a gyűlésre. Dexternek hívják, hallottál már róla?

– Te Dexter barátja vagy?

– Hát, az talán túlzás. Munkatársak voltunk, és azt hiszem, az itteni árnyékéletének köze lehet a halálához...

– Dexter meghalt?

– Te ismered őt?

– Igen. Magas rangot ért el a szervezetben, gyakorlatilag őneki köszönheti a csoport a virtuális létét. Ő hozta létre a főhadiszállást és állítólag ő írta a szerepjátékot felügyelő programot. Tudod, a szervezetben szigorú hierarchikus szabályok érvényesek, éppúgy, mint egy szerepjátékban: a vezérek sokkal erősebbek, mint a köznép, és ha valaki előrelép, virtuális fegyvereket és meghatározott egységnyi hatalmat kap. Néha pedig lovagi tornákat rendeznek és egymás erejéért vagy nőjéért harcolnak. Dexter bármit megtehetett, az ő kezében futottak össze a szálak.

– Dexter, az Isten! Nehéz elképzelni!

– Bár tényleg játszatott volna istent, de az járta róla, hogy csak a programozás érdekeli. Az utóbbi időben azonban megromlott a viszonya a főúrral. Szerintem az egész eleinte csak szórakozásnak indult, de lassan egyre komolyabbá vált a játék, és a vezér túlságosan függött Dextertől. A hivatalos álláspont szerint megvált a tagságától.

– És most hogy működik a rendszer nélküle?

– Hát, óriási zűrök vannak, több programozó próbálja rendbe hozni a dolgokat. A főnök persze nem bíz meg bennük, egyébként is mindenkire gyanakszik. A te megjelenésed csak olaj volt a tűzre.

– Húh, jó, hogy fel nem koncoltak ott helyben. Dexter! Nem is igazán tudom, hogy miért csinálom. Elég nehéz természete volt, de azért lehetett rendesen is dumálni vele. Sajnálom a fiút.

Szótlanul sétálgattak a Néva partján. Alkonyodott a virtuális Leningrádban, neonfények villantak fel.

– Nincs kedved moziba menni? – figyelt fel az egyik feliratra Péter. „Az arc színe”, állt alatta kirakós betűkből.

– A címe nem túl biztató – válaszolta Zsuzsa. – De most nem is vágnék komolyabbra. Próbáljuk meg!

A virtuális filmszínház irányába vették útjukat.

Tizenéves pár sétált az autó felé a hajnali félhomályban. A klub melletti parkolóban már nem kaptak helyet, a vasúti töltések mellett rakták le a kocsit. Csak egyetlen ócska lámpa égett a közelben, lombkorona-árnyak táncoltak a betonon. A fák közé beszűrődtek a mulatság hangfoszlányai.

– Nem, én ővele soha többé! – fogadkozott a fiú. – Különben is, az az anyatank tropára nyomta a lábfejem.

– Bezzeg a barátaidnak egészen másról dicsekedtél. Hallottam! – duzzogott a lány.

– Hidd el! Semmi közöm hozzá!

Egyikük sem vette észre, hogy autójuk mögött sötét árny suhan el, és halk kattanással résnyire nyílik a hátsó ajtó.

– Újabb gyilkosság?

– Igen, a vasút mentén, szinte az erdőben. Egy lány és egy fiú.

– Az arcuk?

– Ugyanaz. Zöldre festve.

– A szentség! Nagyon zabos? – bökött a nyomozó a főnök irodája felé.

– Rég beszélt Buddhával, az biztos. Látni akar.

– Nem tudom, mit eszik rajtam! Kívánj sok szerencsét, pajtás!

– Larry, a hölgy dr. Laura Kopitzky – mutatott be a főnök egy elegánsan öltözött, fiatal nőt. – Pszichológus. A gyilkosságsorozat ügyében kértük a segítségét.

– A gyilkos minden bizonnyal nagyon intelligens, az áldozatok gondosan kitervelt becserkészése, a helyszínek kiválasztása mind ezt valószínűsítik. Mégis képtelen beilleszkedni a társadalomba, valamilyen fogyatékoság, esetleg alkati másság miatt. A zöld szín indirekt módon

erre a sajátosságra utal. Kisebbségi érzés gyötri, amit igyekeznek elfojtani, ilyenkor normális életet él. Az érzelmek örvényei azonban újra és újra erősebbnek bizonyulnak.

– Főnök! – Az ajtón egy fiatal tiszt robbant be. – Találtam valamit!

– Két éve egy kisvárosban történt. Máig tisztázatlan gyilkosság... Az eset szokványosnak ígérkezett, míg az egyik technikus le nem húzta az áldozat cipőjét. A lábfeje zöld volt, mintha festékbe lépett volna, de zöld festéket sem a házban, sem a fészkerben nem találtak. A nyomozás során kihallgatták az áldozat nagybátyját, dr. Henry Draint. Pszichiáter, rendezett körülmények, tökéletes alibi. Van azonban egy figyelemre méltó körülmény: Dr. Drain ugyanis béka. Zöld. És most figyeljetelek: öt hónapja a városunkba költözött.

– Három héttel az első gyilkosság előtt...

– Nagy vagy, Charlie! Oké fiúk, ez már valami! Holnap behívatom ezt a Draint, megszorongatjuk egy kicsit!

– Kiszedtetek belőle valamit?

– Semmit. Lehetetlen összezavarni. Mintha csak belelátna a fejünkbe, szinte fel sem tesszük a kérdést, már mondja is a választ. Átkozottul vág az esze.

– Dr. Kopitzky?

– Megpróbálom.

– Hello, Laura! – A béka beszélgetőtársa szemeibe mélyesztette tekintetét: mozdulatlan arc, izzó szembogarak. A nő lesütötte a szemét.

– Ismerjük egymást?

– Laura. Sugárzik önről ez a név...

– Dr. Drain...

– Henry.

- Nézze, Henry, szakmabeliek vagyunk, nem akarom átrázni magát...
- Segíteni szeretne, hogy megszabadulhassak a lelkem árnyaitól..., ugye ezt akarja mondani?
- Figyeljen ide...
- Ne mondjon semmit, Laura! Tudja, hogy fölösleges. Mindannyiunknak lehetnek titkai...

A fiatal nő alig láthatóan megremegett. A zseniális Drainnek ez nem kerülte el a figyelmét.

Lecsapott.

- Meséljen, Laura! Hiszen Ön is hordozza még a múltja terheit...

Laura fürtjei megtapadtak a homlokán. A férfi lassan összeroppantotta az akaratát.

- Honnan tudta a nevemet? – ugrott neki a felügyelőnek.
- Tessék?
- Honnan tudta Drain a nevemet?
- Talán én kotyogtam el, mittudomén! Miss. Kopitzky, ön szerint elképzelhető, hogy dr.

Drain követte el a gyilkosságokat?

Laura kábán meredt maga elé.

- Hogy dr. Drain a gyilkosságokat... Nem... Nem képzelhető el.
- Oké, fiúk, hazaengedhetitek.

– Megint egy! – csapta le Andy a kagylót. – A negyvenhetedik sarkán egy konténerben. Ugyanaz a zöld arc. Tizenegy körül egy Buickot láttak elhajtani. Tudod, mit jelent ez, Larry? Drainnek vörös Buickja van!

- Azonnal küldjete ki néhány embert!
- Charlie és Matt már útban van Drain háza felé.

– Huszonhét órája tart a kihallgatás és még mindig semmi! Egy kibaszott elszólás sem, sehol egy kibaszott kapaszkodó! – A nyomozót gutaütés kerülgette.

– Larry, figyelj! A kettesen...

– ... egy gyilkosságot szeretnék bejelenteni. Egy koszos csavargó az árokban, de az arca...

Az arca zöldre van mázolva, mintha...

– Meg tudná mondani, hogy milyen régen történhetett az eset?

– Alig fél órája jártam ugyanitt. Akkor nem láttam senkit...

– És Drain már két napja bent van...

– Én is tudom, az istenit! – Larry a földhöz vágta az első keze ügyébe került tárgyat. Sötét kávé folyt végig a padlón. – Megint el kell engednünk. Az istenit!

– Soha még két gyilkosság ilyen gyorsan nem követte egymást... – Larry kifejezéstelen tekintettel himbálódzott a székén. A főnök toppant a szobába.

– Nem láttatok dr. Kopitzkyt? Napok óta nem jelentkezik.

– Nem is hallotta, főnök? Laura kivizsgáláson van egy magánklinikán. Békává akarja operáltatni magát.

Larry fejében egyszerre minden megvilágosodott.

– Laura! Az utolsó gyilkosság! Láttam az arcán, hogy itt valami nem stimmel! Az a lány teljesen Drain hatalma alá került! Még gyilkolni is képes volt, hogy mentse Draint, és ha most a béka megöli őt, örök alibit szolgáltat magának! Matt! Charlie! Talán még nem késő!

Drain a visszapillantó tükörbe pillantott: a rendőrautó csikorgó gumikkal kanyarodott be a klinika utcájába. A pszichiáter tövig nyomta a gázpedált. Gumigóz csapott a levegőbe.

– Charlie, te kiszállsz, hátha van segítség...

A Buick után vetették magukat. Elképesztő iramban szelte az utcákat a két autó.

– A nyugati sugárút felé tart!

A száguldók mögött mind több sziréna hangja harsant fel. Izgatott kiáltások a rádióban:

– A bekötőszakaszon az út még nem készült el! Vigyázat, a bekötőszakaszon az út még nem készült el!

A Buick enyhe jobbkanyarban haladt, épp hogy ki nem sodródott. Az út tiszta volt, de a kanyar íve miatt nem lehetett teljesen belátni. Az üldözők lemaradoztak, a kilométeróra százhuszat mutatott.

Egyszerre útelzáró táblák tűntek fel, az utat korlátok szelték ketté. Drain a fékbe taposott. Autója megpördült és eszeveszett sebességgel rohant az árok felé. Nem jutott el odáig: a Buick egy munkagép oldalának csapódott. Hatalmas robbanás fénye világította be az odaérkező rendőrautókat.

– Már nem tehettem semmit. – Charlie az asztalra ejtett egy apró medált.

A főnök hátratolta a székét, fölállt.

– Szerencsétlen teremtés...

Az irodája felé indult.

– Holnapra az asztalomon legyen a jelentések! – adta ki végül az utasítást, és becsukta maga mögött az ajtót.

A moziból kifele jövet megbeszélték, hogy most fáradtak, és találkozni fognak (Zsuzsa és Péter). Egy kopottas jazz-klubban ültek le (már előreugrottunk az időben), ahol keddenként Ray Charles zongorázott. Szerda volt, de Ray tegnap meglátogatta a kórházban egy barátját, így csak ma tudott eljönni. Jól ki volt ez találva, tulajdonképpen minden nap Ray zongorázott valamilyen indokkal, mert ő volt beprogramozva.

A filmekkel indították a társalgást, ez hálás, kimeríthetetlen téma. Bár Zsuzsának határozott elképzelése volt a Stalker szimbólumrendszeréről, nagyjából a populáris művészfilmek szintjén mozogtak, hiszen ne feledjük, hogy Pétert nem definiáltuk egyértelműen értelmiségiként. (Tulajdonképpen egyáltalán nem definiáltuk). Az ő kedvencei a Ponyvaregény és a Trainspotting, továbbá némi rálátással bírt úgy általában az amerikai függetlenek alkotásaira. Csak megjegyzem, hogy én úgy láttam a Ponyvaregényt, hogy nem halt meg benne a Travolta, az a rész valahogy kimaradt, komolyan. A helyiségben vágni lehetett a (virtuális) füstöt, az asztalokon ernyős lámpák mutatták meg egymásnak a beszélgetőket, de ennél alig többet. Ray elég hangosan adta elő, Zsuzsa és Péter közelebb hajoltak egymáshoz.

És ahogy közelebb hajoltak egymáshoz, behorpasztva a másik auráját, mélyebbről fakadó gondolatokat osztottak meg a szemben ülővel. Nem tudom miért, de nekem ennél a résznél mindig Joe Kopitzky ugrik be, ahogy egy öreg katonai mentőautóval robogtunk egy sötét amerikai földúton és ő a vietnámi dzsungelről mesélt. Persze ez neked nem mond semmit. Joe tanár volt, de evés után a szalvétába fújta az orrát. Amerikai tanár.

Vajon létezik olyan, mint a Keselyű három napjában, hogy Robert Redford felmegy az ismeretlen nő lakására és akkor

- Szép képek – mondja a falon függő fotókra mutatva,
- Köszönöm – válaszolja a nő,
- Padok, elhagyott futballpálya, mind a magányról beszél – mondja Redford,
- Csak ősziék... – mentegetőzik a nő, és összeszorul a szíve, ha az aktuális barátjára gondol, és Redford ott tölti az éjszakát.

Péter és Zsuzsa néhány napja ismerték egymást. Hát így van ez.

Dextert éppen fél órája hívatta be magához a főnök (nem a virtuális, hanem Péter és Dexter munkáltatója). A főnök arról híres, hogy háromszor beszélget el a beosztottjaival: először tanácsot ad, másodsor nyomatékosít, harmadszorra kirúg. Dexter már volt nála egy alkalommal. Péter az irodájuk szeméthalmai között tanyázott, és néhány kísérletet tett a beépített szekrény ajtajának akaratérovel történő megmozdítására. Már harmincöt perc telt el, de nem mintha fontos lenne. Kapcsolgatta a monitorját, és figyelte a hangjait: katódsugárcsöves monitorja volt, először demagnetizált, valahogy úgy, hogy klang, ez a hang mindig érthetetlen borzongással töltötte el, kikapcsoláskor meg szröc-szröc-szröc, egy kiló port odavonzott magához. Persze már senkinek sincs katódsugárcsöves monitorja, de most, hogy évek múltán újraolvasom a szöveget, nincs szívem ezt a mondatot kihúzni. Ha van egy kis esze, meghúzza magát, gondolta (Dexterről), de maga sem hitt a dologban. Eszébe jutott a főnök titkárnője, aki percenként százhusz szótagot tudott kimondani a fodrásznál, aztán Gyula és Klárka, és még néhány olyan munkatárs, akit nem ismer az olvasó. Elég, ha csak az egyikükről elmondja a véleményét, és Dexter elsőként rúgja fel a hármasszabályt.

És akkor megpillantotta a földön az ajtó mellett a... Minden valamirevaló regényben eljön a pillanat, amikor valahogy a főhős kezébe kerül a végzete felé rohanó szereplőtársa sorsa (vagy éppen fordítva). A végső drámai döntés pillanata, melynek csak a kívülálló olvasó érezheti a súlyát. Dexter (negyven perccel ezelőtt) lekapta a homlokáról a korongot, és a zsebébe süllyesztette volna, ha nem a zsebe mellé süllyeszti, és az nem esik le a földre. Dexter elviharzott, a korong pedig ott maradt. Micsoda lehetőség! Ha Péter egyszerűen kidobja az ablakon... Most sajnálom, hogy már az első fejezetben lelőttem a poént. Na nem baj, Salman Rushdie is így csinálja, pedig ő híres író, ő ha bemutat egy szereplőt, egyből hozzát teszi, hogy mondjuk kétszáz oldal múlva egy bizonyos helyen rá fog esni a gerenda és vége, és kétszáz oldal élvezkedés után valami szadista kérlelhetetlenséggel ki is nyírja. Ha engem kérdezel, szerintem nem is muzulmán fanatikusok akarták eltenni láb alól (már Rushdie-t), hanem a regényhősei. Péter némi tünődés után Dexter asztalára dobta a korongot. Egy drogostól is hiába vesszük el az utolsónak ígérkező adagot, nem? Ha jól belegondolunk, már nem is volt Péter döntésének súlya. (De legalább írtam egy bekezdést, amiben okoskodhatok.)

Már csak azért is mindegy lett volna, mert odakint már állt a balhé, de akkora, hogy izé hű de mekkora! Az egész úgy kezdődött, hogy a főnök kifogást emelt Dexter lekezelő stílusa ellen, példaként a titkárnőjével megtörtént egyik incidenst hozva fel. Antihősünk erre festett maskarának nevezte a hölgyet, amit az sajnálatosan meghallott a nyitott ajtón keresztül. Berohant, és az elképedt főnök szeme láttára kétszer vágta pofon Dextert, és úgy kidobta a helyiségből, hogy a lába sem érte a földet. Mindeközben keresetlen szitkokkal verte fel az irodák csendjét.

– Szűz Mária verje ki a szemedet! – idézhetem az egyik gyöngyszemet, falusi lány volt annak idején, és volt kitől tanulnia. Dexter meg csak futott a csapások elől, a folyosókon szétnyíltak előtte az embertömegek, miközben a korong hült helyét markolászta a zsebében. Ott találta meg, ahova Péter dobta, és mint a rágót a szájába, úgy nyomta a homlokára. Különös árnyak keltek életre ezzel a koponyájában. Lerohant a lépcsőkön, aztán ki az utcára, akárhova.

Eleredt az eső. Benzingóztól búzlótt az éjszaka, hideg szél fúj és az utcai fények villódtak a távvezetékek üvöltésében. A hold lehanyatlott, valaki lekapcsolta a villanyt, kint senki sem mozdult. Az öntöde tüzet és füstöt okádott, a levegő mocsokban fulladozott, a kénnel teli ég alatt lappá törtek a hegyek. Ez egy dal szövege, a The pogues játssza. Kár, hogy nincs soundtrack-je ennek a könyvnek, most meghallgathatnád. Van még benne kikötő és nevető örült a 9-es villamos mennydörgésében, rozsdás keretbe foglalt öreg képeslapok, a város ezer arca, meg ilyenek. Végül is egy esti városról szól: Oretown-ról, és ez a város ragyogott, mert az ég narancsban égett, és hömpölygött a fémfolyó, amikor benzingóztól búzlótt az éjszaka, hideg szél fúj és eleredt az eső.

Péter a tévét bámulta. Ezer éve nem kapcsolta be, s most az az érzése támadt, hogy egy idegen civilizációról szóló zagyva dokumentumfilmet lát. Félig megnézte az bulvárhíradót (vagyis nem a rendeset, hanem az utána következő pletykásat), de nem izgatta túlságosan, szétnézett hát a többi adón. Az egyesén időjárás-jelentés, a kettesen éppen reklám, a propagandatévén akciónyugdíjasok tüntettek, hírek itt, háttér amott, akták, tényezők. A filmcsatornákon nemsokára kezdődnek a világ leggagyibb sorozatai, tíz perc duma, tizenöt reklám. Néhány német adó, gombnyomás, gombnyomás, zenetévék, tovább, olasz bombanő, tengerfenék, Cartoon Network, sportcsatornák, egy focista közeliben kiteszi a turhát, aztán a maradék: egy monoszóp, soha sem volt itt semmi, már rég ki kellett volna innen szedni, tv-shop, nőt mutatnak valami átlátszó kádban, kár, hogy alig látszik attól az összegtől, amit volt képük bezugorítani a képernyőre. A tévé automatikusan a nullától folytatja, videocsatorna, most hangyaboly, aztán megint az egyes és sorra a többi. Péter ment még egy-két kört, de nem akart ma este tévézni. Fél óra múlva Zsuzsával találkozik odaát.

Már éppen a homlokára illesztette volna a korongot, amikor csöngettek. Na most mi legyen? Mivel Péter jó tanuló volt alsó tagozatban, sok pozitív megerősítést kapott a tanáraitól, így egyfajta dicséret-függőség alakult ki nála. Ennek maradványaképpen engedelmesen kinyitotta az ajtót. Az ajtóban pedig Dorka állt, akit egy ideje csúnyán elhanyagoltunk, és aki túlságosan kedves lány

ahhoz, hogy haragudjunk rá, csak mert éppen a legrosszabb pillanatban bukkan fel. Az is lehet, hogy nem véletlenül.

– Szia Péter!

– Szia, Dorka.

– Egyedül vagy? Zavarlak?

– Nem, nem zavarasz – *bólogatott* Péter. (Ezt jól kitaláltam.)

– Tegnap nem jöttél el az intézeti estre...

Dorka otthonosan mozgott Péteréknél, volt idő, hogy gyakori vendég volt náluk. Levetette a cipőjét, és a táskáját fölakasztotta az előszoba fogására. Átlépte a nappali küszöbét és körbekukkantott a szobában. Péter a lány után kullogott, aki letelepedett az ülőgarnitúra legnagyobb darabjára.

– Bocs, teljesen kiment a fejemből. Gondolom, nem volt egy nagy durranás. Még sohasem láttam, hogy felállva tapsoltak volna... Jó, ez durva volt.

– Ne légy cinikus! – Komoly lány ez a Dorka.

– Nézd, annyi dolgom van mostanában, amióta nincsen Dexter, a cégnél mindenki rámszállt az ügyes-bajos problémáival. Örülök, hogy élek. Biztosan boldogultatok nélkülem is.

– Eddig még sosem mondtad, hogy terhes ez a szolgálat számodra...

– Figyelj, Dorka! Már csak néhány oldal van hátra, az olvasók frappáns befejezést várnak, nem moralizálást. Tudom, hogy még nem vontuk le az erkölcsi tanulságokat, és hogy annak idején meg lett ígérve egy párbeszéd a Ság-hegyről is, de nem hülye az olvasó, mindezt végig tudja gondolni ő is. – Az órájára pillantott.

– Készülsz valahova?

– Hát igen, randim van. Nézd csak! – Péter megmutatta a korongot. – Képzeld, odaát.

Dorka a fejét csóválta.

– Dextert magával rántotta az a világ, Péter! Nehogy veled is ugyanaz történjen!

– Ezt hogy érted? Olyannak ismersz?

Dorka válasz helyett valami egészen zavarba ejtőt mondott.

– Mi lenne, ha én lennék az, akivel találkozol?

– Zsuzsa? (A virtuális szerveződések gyökerei, meg minden?)

A lány csak sejtelmesen mosolygott.

– Túl intelligens vagy te hozzám, Dorka! Most mire jó ez?

– Csak összezavarom a te okos olvasóidat. – Kifelé indult, vette a cipőjét és a táskáját – Vigyázz magadra, Péter!

Izgatottan vetette bele magát a virtuális világba. Nemcsak a randi (és a Zsuzsa személyével kapcsolatos kérdés) villanyozta fel, hanem a találka helyszíne is: a Kard Szelleme Szövetség főhadiszállása melletti mező egy igazi lovagi tornának adott helyet. Azért nem semmi ez a hyperspace, na. A Dexter által megalkotott várkastély gigantikus ízléstelenséggel magasodott a helyszín fölé.

Hősünk egy társaság közepén találta magát, a rét szélén sütkéreztek éppen. Zsuzsa még sehol, de helyette ott könyökölt maga a fővezér, a teljes vezérkarral együtt.

– Üdvözöllek, lovag! – Ez Péternek szólt. – Már számítottam rád. – (Vagy azt mondta, hogy már vártalak? Nem emlékszem pontosan, pedig fontos lenne, hogy utólag tisztán lássunk.)

Péter hellót hebegett.

– Beszédem van veled.

Péter intett, hogy tessék. Inthetett volna udvariasabbat is, de hirtelen ez ugrott be neki. A főúr lassított, nyolc másodpercig a tücskök ciripeltek.

– Emlékszem, amikor először jelentél meg közöttünk. Hívatlanul és ismeretlenül beállítottál egy szűk körű megbeszélésre... Áttörve a védelmi rendszeren.

– Ciripp, ciripp.

– Ez a tény nagy veszélyt jelentett számunkra.

(– Ugyan! – intett Péter.)

– Már aznap nyomozást indítottam. Felkértem egyik bajtársunkat, hogy férkőzzön a bizalmadba.

(– Zsuzsa? Micsoda ócska kémregény!)

– A nyomozás során súlyos tények kerültek a napvilágra. Kiderítettük nevedet és címedet, korodat és foglalkozásodat. Mindent tudunk rólad. Nem kellett sok hozzá, hogy eljussunk a kapcsolathoz, amely egy sajnálatos módon rangfosztott lovaghoz köt.

– Ti öltétek meg Dextert?

A nagyfőnök lassan ingatta a fejét.

– Azért én nem használnék ennyire durva kifejezést. – A lovagok jelentőségteljesen egymásra néztek. – Dexter megszegte a játékszabályokat. Távoznia kellett... Ami pedig a te ügyedet illeti...

– Hol van Zsuzsa, beszélni szeretnék vele! – szólt közbe Péter. – Nézd, engem nem érdekel a gittegyletetek, megkeresem őt, aztán elválhatnak útjaink.

– Én a helyedben nem erőltetném ezt a dolgot! Ha alaposabban utánajártál volna a szabályoknak, tudhatnád, hogy a Szövetségbe csak férfiak nyernek felvételt. Zsuzsa... illetve a bajtársunk, aki Zsuzsának adta ki magát...

– Na ne! – (Mit mond ez?) – Figyelj, főúr, ha most kiderül, hogy Zsuzsa a valóságban egy pasi... Azért nem vesz be mindent az olvasó!

– Az olvasóval ne gyere, ő már az előző fejezetben össze lett zavarva!

– Ugyan már! Zsuzsával egy zárt ülésen találkoztam először. Mit keresnivalója lett volna ott egy fajtádbeli hímnek női öltözékben?

– Hát éppen az, hogy kiszűrje az olyan nyomorult varangyokat, mint amilyen te vagy...

Nyomorult varangy? Ugye beugrott, kitől hallottuk már a fenti szavakat (miközben porzott az aszfalt, nyár volt meg minden)? Azért ez nem lenne semmi! A nyomorult varangy ideát főúrként kompenzál (tudod, pszichológiai értelemben), és akkor így jöhet a képbe Dorka, aki a virtuális szerveződések helyett inkább az ő átváltozására kíváncsi. (Nahát, nem is rossz kutatási téma). A toloszékes macsót egy olyan nő figyeli meg, akiről ő azt hiszi, hogy egy nőt játszó férfi, hehe. De amíg mindebben nem teljesen biztos, hősünk még nem könnyebbülhet meg. (És ha nem írtam volna ide ezt a mondatot, még azt hihetnéd, minden megoldódott, pedig sose lehet tudni.)

– Nyomorult varangy, azt mondtad? Elkövetted ezt a hibát, főúram?... Engedelmmükkel, én most távozom. – Péter bukét csinált vagy parfét vagy mit, van egy francia szó a díszes meghajlásra. Nem pomádét. – Mindjárt elbeszélgetünk a másik világban, apafej!

A vezér tekintete megrezzent. Fojtott hangon adta ki az utasítást:

– Határozatunk értelmében tehát, aki elkapja, annak adományozom erejét. – A lovagokat a hajtóvadászat izgalma járta át. – Induljatok!

Kirohant az előszobába, és felrágatta a cipőjét. Szinte röpült lefelé a lépcsőházban, aztán kint az utcán. Az intézet (mert ugye az intézetbe rohant) gyalog negyed óra, sötét házak között, trolibusz vonalán. A szomszéd utcába egy kamion fordult be és feltartóztathatatlanul közeledett a Péter útjába eső kereszteződés felé.

Vajon kell-e féltünk Pétert, kedves olvasó? Felejthette-e a homlokán a korongot a nagy kapkodásban, hogy házfalakon átsuhanó vitézek vegyék üldözőbe, és riadt skizofrén elméje a kamion kerekei alá juttassa? Vagy nem is kell ennyire szélsőségesnek lennünk, megáll a piros lámpánál, de vállát megragadja egy árnyalak, ő megpördül és riadtan hátralép?

Túlságosan direkt volna ez a párhuzam Dexter ámokfutásával, még végiggondolni is unalmas! (Ketten rontottak be a szobába. Dexter talpra ugrott, és felmérte a helyzetét. Talán sikerül kitörni közöttük, most! Nekilódult, és fejfel az odaugró hasába rohant, de az szilárdan állt. Hátrátáncorodott, berendezési tárgyak röpködtek szanaszét. A másik mindjárt eléri őt, egyetlen út maradt: kifutott az erkélyre, térde nekicsattant az üvegkorlátnak. Csak egy ugrás választotta el a szomszéd korlátjától. Két emelet tátongott alatta, a pincelejáró lépcsői sötétlettek a mélyben. Tompa borzalom fogta el, mély állati félelem.) Péter az ágy mögé hajította a korongot, kirohant az előszobába és felrángatta a cipőjét. Szinte röpködött kint az utcán, türelmetlenül várt a piros lámpánál, miközben a virtuális valóságban vérszagra gyűltek a lovagok. A túloldalon kovácsolt kerítések között szaladt, át a szabálytalanul parkolók motorháztetején, kutyaszaros szűk utcákon futott a célja felé. Kis tér túloldalán várta az intézet kapuja. A lift valahol fent várakozott, hangos zörgéssel toltak ki éppen belőle valakit, Péter kopott márványlépcsőkön kapaszkodott a liftakna körül. A társalgószoba ajtaja nyitva volt az elsőn, de Lajos (persze, ő az emberünk) nem volt odabent. A másodikon az utolsó előtti ajtó az övé, fehérre mázolt dupla szárnyú: Péter feltépte, mindkét szárny kifordult.

Ott ült a tolokocsijában, a többiektől kicsit távolabb, koronggal a homlokán. Péter két lépéssel átszelte a szobát, és letépte Lajos homlokáról a játékszert.

– Ezúttal én nyertem, öreg!

Lajos csak lassan eszmélt, még jórészt odaát volt. Péter megragadta a gallérját, magához vonta és az arcába lihegett, mint a hős a gonosz arcába a filmekben. Lajos a vállai közé húzta a fejét, így merevedtek szoborrá ők ketten. És ahogy már percek óta farkasszemmel néztek egymással, de még mindig nem jött a VÉGE felirat, Péter eleresztette őt. Valahogy nem úgy volt, mint a mozivásznon, valahogy nem találta a másik tekintetében a főúr megtört felsőbbrendűségét és megalázkodását, csak egy megzavart virtuális utazó ijedtségét, Machoét, aki lánynak nézte Pétert, a gyermekek nemét befolyásoló géntechnológia ellen tüntetőként, gyilkos amőbákét, akik az emberiségre támadtak, a virtuális világra rácsodálkozó öregekét... Minek kell ezt az embert bántani? A nyomaték kedvéért egy másik kameraállásból is eleresztette Lajost.

– De hülyék vagyunk mi, Dexter! – sóhajtott a hősünk mintegy végszóként. Most kéne jönni Dorkának, és lehetne egy egymás nyakába borulós happy end. Már nyílt is az ajtó, de sajnos nem Dorka lépett be rajta, hanem Sanyi.

– Nem baj – gondolta Péter –, úgyse nagyon passzolna a kialakult érzelmi szituációba. Elvégre a szerencsétlen Dexterről szól ez az egész. – Sanyihoz fordult.

– Mond csak, hogy is volt az a vers, amit az elején olvastál? – kérdezte tőle.

– Melyik is?

– Tudod, az egész avval kezdődött. Nem hagytam neked végigmondani.

– Ja, a Nagycsütörtök?

– Elmondod?

– Jól van, figyeljeteK. Szóval... Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek, és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a kocsárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elöl szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, a sűrű füst, mint roppant denevérszárny, legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt, és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

Hát vége.